

Prologas

Iš pradžių prisidegi cigaretę; dūmas raitydamasis kyla lubų link. Pirmuoju įtraukimu jis užkabina galugerklį, o paskui sunkiasi į plaučius ir dilgčiodamas pasklinda po kraują. Prieš imdamasis ruošti sceną, padedi rūkstančią cigaretę į peleninę. Parklupęs virš sofos atkaltės, pririši virvę prie knygų lentynos dūmui slystant veidu ir graužiant akis.

Paskui paminkštinimui apvynioji virvę šilkinė skarele ir truk-teli kartą, du, norėdamas įsitikinti, kad laikosi tvirtai. Darei tai ir anksčiau. Treniravaisi, pasitikrinai. Iki menkiausios smulkmėnos pamatavai. Tik tiek ir ne daugiau. Kad nė lašo. Čia reikia tik šiek tiek mirties.

Scena parengta, pasirinktas filmas paruoštas suktis.

Ir paskutinis kadras – ant lėkštės padėtas apelsinas. Paimi peilį – aštrų, medinėmis kriaunomis, plieniniais ašmenimis – ir įsmeigi į vaisių. Per pusę, per ketvirtį. Per vieną aštuntąją. Lupi apelsiną, šerdis balta, minkštimas pakraščiuose kraujuoja raudonom saulėlydžio varsom.

Turi visų reikalingų tekstūrų. Geliantis dūmas ore, prieš akis ekrane šokančios figūros. Šiurkščią virvę apgobęs šilko švelnumas. Ausyse tvinksintis kraujas, tu vis artiniesi ir artiniesi,

*saldus citruso sprogimas ant liežuvio, traukiantis tave atgal iš
ten į čia, prieš pat tašką, iš kurio negrįžtama.*

Pavyksta kaskart. Tu žinai esąs saugus, vienas.

*Už užrakintų durų tik tu ir šlovinga viršūnė, kurią netrukus
pasieksi.*

Vos po kelių širdies tvinksnių.

Spalio dangus kloja mane pilkuma, mano krepšys su ratukais sunkus, bet aš laikiu autobuso skaičiuodama savo palaimas. Teismas baigėsi, nutrauktas pusiaukelėje po teisinio argumento, paremto įkalčių stoka. Visada malonu išlošti tašką prieš kaltinimą, ir mano klientas iš laimės skraido padebesiais. O didžiausias gėris – šiandien penktadienis. Savaitgalis. Laikas namams; aš jam ruošiausi – šįvakar viską darysiu kitaip. Viena taurė, daugiausia dvi, o tuomet – namo. Privažiuoja autobusas, ir aš traukiu atgal per Temzę.

Nusigavusi į kontorą, einu tiesiai į sekretoriatą ir laikiu, kol kas nors pastebės mane per skambančių telefonų ir dūžiančių kopijavimo aparatų triukšmą. Pagaliau Markas pake-
lia akis.

– Labas vakaras, mis. Skambino solisitorius*, jie visi patenkinti, kad atsikratei tos plėšimo bylos.

– Ačiū, Markai, – sakau aš. – Tapatybės įkalčiai buvo šūdini. Taigi džiaugiuosi, kad viskas baigėsi.

* Solicitor (*angl.*) – britų teisinėje sistemoje žemesnio rango advokatas, rengiantis bylos dokumentus ir instrukcijas baristeriui – aukštesnio rango teismo bylų advokatui, turinčiam teisę kalbėti aukštesnės instancijos teisme. (Visi paaiškinimai vertėjos.)

– Puikus rezultatas. Pirmadieniui nieko, bet štai kas tau atėjo. – Jis mosteli į popierių pluoštą ant rašomojo stalo, perrištą rausva juostele. Nieko įspūdingo.

– Puiku. Ačiū. Kas tai?

– Žmogžudystė. Ir tu vesi bylą, – sako jis ir mirkteli perduodamas popierius. – Neblogai, mis.

Jis išeina iš kambario man nesuskubus atsakyti. Aš stoviu laikydama ryšulėlį, aplink mane per įprastą penktadienio sumaištį zuja klerkai ir praktikantai. Žmogžudystė. Pirmąkart vesiu žmogžudystės bylą. Tai, ko siekiau visą savo profesinį gyvenimą.

– Elison! Elison!

Pasistengusi sutelkiu dėmesį į kalbančiuosius.

– Ar eini išgerti? Mes jau viena koja ten. – Sankaras ir Robertas, trisdešimties su trupučiu baristeriai, apsupti praktikančių būrio. – Susitinkame su Patriku „Doke“.

Jų žodžiai pagaliau pasiekia mano sąmonę.

– Patriku? Kuriuo Patriku? Brajersu?

– Ne, Sondersu. Edis ką tik baigė su juo bylą ir dabar jie švenčia. Tas sukčiavimas – pagaliau jis baigėsi.

– Tiesa. Aš tik štai šituos pasidėsiu. Ten ir susitiksime. – Rankoje suspaudusi popierių pluoštelį, išeinu iš kambario nuleista galva. Mano kaklas išmuštas karščio, nenoriu, kad kas nors pastebėtų raudonus lopus.

Saugiame savo kabineto prieglobstyje užsidarau duris ir apsižiūriu veidą. Lūpos padažytos, raudonis užpudruotas. Rankos dreba, akių pieštuko nenulaikysiu, bet aš susišukuuju, pasipurškiu kvėpalais, nėra reikalo su savimi nešiotis kamerų dvoko.

Nustumiu popierius į stalo kampą, pataisau įrėmintą nuotrauką, kurią netyčia perkreipiau. Penktadienio vakaro išger-tuvės. Bet aš apsiribosiu tik viena taure.

Šis vakaras vyks pagal planą.

Mūsų grupė užima pusę baro rūsio, nušiusios skylės, ku-rijoje dažnai lankosi teisininkai kriminalistai ir jų klerkai. Man leidžiantis laiptais, Robertas moja stiklu ir aš atsisėdu prie jo.

– Vyno?

– Vyno. Taip. Bet tik vieną. Šiandien noriu grįžti namo anksčiau.

Niekas nekomentuoja. Patrikas nepasisveikino. Jis sėdi ki-toje stalo pusėje, įsitraukęs į pokalbį su viena savo praktikan-te, – ta Aleksija, – laikancia raudonojo vyno taure. Išskirtinis, gražus. Aš prisiverčiu nusukti akis.

– Gerai atrodo, Elison. Nusikirpai plaukus? – Sankaras žva-lus. – Ar nemanote, kad ji gražiai atrodo, Robertai, Patrikai? Patrikai?! – dar pabrėžtiniau. Patrikas nė nepažvelgia. Rober-tas nususuka, nutraukia pokalbį su vienu jaunesniuoju klerku, linkteli ir sveikindamas kilsteli alaus pintą.

– Pasisekė dėl žmogžudystės! Kad ją tirsi. Nespėsi apsižiūrė-ti ir būsi karališkoji advokatė... Argi nesakiau, kai pernai puik-iai pasirodei Apeliaciniame teisme!

– Neįsijauskime, – sakau aš. – Bet ačiū. Atrodo, tavo nuo-taika puiki, – mano balsas skamba džiugiai. Man nerūpi, ar Patrikas pastebėjo man įėjus, ar ne.

– Šiandien penktadienis, ir aš savaitei dingstu į Safolką. Tau irgi reikėtų retkarčiais išbandyti atostogas.

Aš šypsausi ir linkčioju. Žinoma, kad reikėtų. Galbūt savai-tę pajūryje. Akimirką įsivaizduoju save šokinėjančią per ban-gas tarsi žaisminguose paveiksluose, kabančiuose tam tikros

kategorijos vasarnamiuose. Vėliau ant jūros kranto valgyčiau žuvį su skrudintomis bulvytėmis, apsiaustu gindamasi nuo spalio vėsos, dvelkiančios iš Šiaurės jūros, o paskui užsidegčiau ugnį malkomis kūrenamoje krosnyje savo tobulai įrengtuose namuose. Tačiau prisimenu ant stalo pūpsančias bylas. Ne dabar.

Robertas įpila man į taurę dar vyno. Aš išgeriu. Aplink mane liejasi kalbos, Robertas šaukia Sankarui, Patrikui ir vėl man, laidomi lėkšti sąmojai, skamba juokas. Dar vyno. Dar viena taurė. Prie mūsų prisijungia kiti baristeriai, pamoja cigarečių pakeliu sėdintiems aplink stalą. Mes rūkome lauke, vėl kažkas *ne, ne, leisk, aš nupirksiu, vis vagiu taviškes* ir ieškoma smulkių monetų, ir klupinėjama viršun prie baro pirkti rūkalų, ir *nėra „Marlboro Lights“, tik „Camel“, bet dabar jau kam tai rūpi, ir taip, išgerkime dar vyno, ir dar viena taurė, ir dar vienas stikliukas, sklidiną kažko lipnaus ir tamsaus, ir aplink mane vis greičiau ir greičiau ima suktis kambarys, ir kalbos, ir pokštai.*

– Maniau, kad ketinai išeiti anksčiau. – Turiu susikaupti. Patrikas tiesiai prieš mane. Žvelgiant tam tikru kampu, jis primena pražilusį Klaivą Oveną*. Aš ieškau tų kampų kraipydama galvą čia į vieną, čia į kitą pusę. – Jėzau, tu prisisprogusi.

Aš siekiu jo rankos, bet jis staigiai pasitraukia, ima dairytis. Aš vėl atsisėdu, braukiu plaukus nuo veido. Nė vieno bendradarbio nebelikę. Kodėl nepastebėjau?

– Kur visi?

– Klube. Toje užėjoje, „Sviše“. Norėtum eiti?

– Maniau, tu užsiėmęs su Aleksija.

– Visgi pastebėjai mane čia atėjusi. O aš maniau...

* Clive Owen (gim. 1964) – anglų aktorius.

– Tai tu į mane nekreipei dėmesio. Net galvos nepasukai pasakyti „labas“. – Stengiuosi paslėpti pasipiktinimą, bet nepavyksta.

– Ei, nėra reikalo šitaip įsitempti. Daviau Aleksijai kelis patarimus dėl karjeros.

– Velniškai suprantu. – Dabar jau per vėlu – liejasi pavydas. Kodėl jis nuolat priverčia mane pavyduliauti?

Mudu kartu einame į klubą. Porą kartų bandau įsikibti jam į parankę, bet jis vis pasitraukia, ir mums dar nepriėjus prie durų, jis įstumia mane į tamsų kampą tarp dviejų kontorų, kietai sučiumpa už smakro.

– Nedrįsk manęs grabalioti, kai įeisime į vidų.

– Niekuomet tavęs neliečiu.

– Nesąmonė, Elison. Pastarąjį kartą, kai čia galiausiai užklydome, tu bandei prie manęs kabinėtis. Ir dar taip akivaizdžiai. Aš tik stengiuosi tave apsaugoti.

– Tiksliau – pats apsisaugoti. Nenori, kad tave matytų su manimi. Aš per sena... – Mano balsas nuslopsta.

– Jeigu ir toliau taip paistaliosi, geriau eik tiesiai namo. Būtent tavo reputaciją aš stengiuosi išsaugoti. Čia susirinkę visi tavo kolegos.

– Tau rūpi tik Aleksija ir tu tiesiog stengiesi manęs atsikratyti. – Man iš akių paplūsta ašaros, seniai išgaravo bet kokia savigarba.

– Nekelk scenų. – Jo burna prie pat mano ausies, kalba ramiai. – Jeigu iškelsi sceną, aš niekuomet su tavimi nebesikalbėsiu. O dabar šalin nuo manęs.

Jis atstumia mane ir suka už kampo. Aš susverdėju ant kulnų ir ranka įsiremiu į sieną. Užuoat palietusi šiurkštų cemento

ir plytų paviršių, po delnu pajuntu kažką lipnaus. Dabar jau tvirtai stovėdama ant kojų, pauostau savo plaštaką ir sužiaukčioju. Šūdas. Kažkoks juokdarys išterliojo šūdais visas skersgatvio sienas. Dvokas mane išblaivina greičiau nei Patriko šnypštimas.

Ar priimti tai kaip ženklą išeiti? Po velnių, ne. Jokiu būdu neketinu palikti Patriko vieno siausti naktiniame klube, tik jau ne su visomis šitomis išalkusiomis merginomis, pasiryžusiomis bet kokiais būdais padaryti įspūdį vienam svarbiausią instruktuojančių solisitorių kontoroje. Nubraukiu didžiumą košės į švarų sienos lopinėlių ir pakelta galva įeinu į „Svišą“ šypsodamasi durininkui. Jeigu pakankamai ilgai plausiu rankas, dvoko atsikratysiu. Niekas nė nesuuos.

Tekilos? Taip, tekilos. Dar taurelę. Taip, trečią. Muzika kala. Dabar šoku su Robertu ir Sankaru, dabar su klerkais, dabar rodau praktikantams, kaip tai daroma, šypsausi, imu juos už rankų ir sukuosi rateliu, ir vėl šoku viena pati mojuodama rankomis virš galvos, vėl nerūpestinga dvidešimtmetė. Ir dar taurelė, džinas su toniku, galva atlošta, sukuosi į muzikos ritmą, plaukai plaikstosi aplink veidą.

Patrikas kažkur netoliese, bet man nerūpi, neieškau jo, nepastebiu, kad jis visai šalia šoka su Aleksija apdovanodamas ją šypsena, kuri turėtų būti skirta man. Priimu žaidimo taisykles. Einu prie baro linguodama klubais. Švytinti. Tamsūs plaukai nerūpestingai nubraukti nuo veido, sportiška, nors beveik keturiasdešimties – ne prastesnė už bet kurią dvidešimtmetę su uodegėle. Net Aleksiją. Ypač Aleksiją. Patrikas pats pamatys, oi, kaip pasigailės, pasigailės praradęs šį šansą, viską suknišęs...

Prasideda nauja daina sunkesniu ritmu, ir du vyrai prasi-
brauna pro mane į šokių aikštelę. Aš susverdėju ir griūnu ne-
įstengdama išsilaikyti ant kojų, telefonas iškrinta iš kišenės.
Kliudau moterį, laikančią raudonojo vyno taurę, gėrimas tykšta
ant jos geltonos suknelės ir man ant batų. Moteris pasibjaurė-
dama perveria mane žvilgsniu ir nususuka. Mano keliai šlapi
nuo pralieto alkoholio ir aš prieš atsistodama bandau truputį
susikaupti.

– Stokis.

Pakeliu akis ir vėl nuduriu žemyn.

– Palik mane ramybėje.

– Tik ne tokios būklės. Eime.

Patrikas. Man norisi verkti.

– Nesijuok iš manęs.

– Aš ir nesijuokiu. Noriu tik tave pakelti ir išvesti iš čia. Šiam
vakarui užteks.

– Kodėl man padėti?

– Kas nors turi padėti. Visi kiti taviškiai iš kontoros susira-
do staliuką ir dabar maukia putojantį. Niekas nepastebės mūsų
išeinant.

– Ar eisi su manimi?

– Jeigu tu nieko prieš. – Suėmęs už rankos, trukteli mane
aukštyn. – Eik į lauką. Ten susitiksime.

– Mano telefonas... – Aš dairausi po grindis.

– Kas jam?

– Nukrito. – Pastebiu jį po stalu šokių aikštelės pakrašty.
Ekranas skilęs ir lipnus nuo alaus. Nušluostau jį į sijoną ir iš-
slenku iš klubo.

Einant į kontorą, jis manęs neliečia. Mudu nešnekame, nieko neaptarinėjame. Aš atrakinu duris, iš trečio bandymo teisingai suvedu signalizacijos kodą. Jis įseka iš paskos į kambarį, plėšia mano drabužius nebučiuodamas, paskui pargriauna ant stalo. Aš atsikeliu ir pažvelgiu į jį.

– Nereikėtų to daryti.

– Taip sakai kaskart.

– Aš rimtai.

– Irgi kartoji kiekvieną kartą. – Jis juokiasi, prisitraukia mane ir bučiuoja. Aš nusuku veidą, bet jis delnu atsuka į save. Akimirką mano burna suspausta prie jo lūpų, tačiau mane užvaldo jo kvapas, jo skonis.

Tvirčiau. Greičiau. Mano kakta trankosi į bylas ant stalo jam stumiantis iš nugaros, stabtelint ir vėl imant judėti.

– Ar aš nesakiau... – prasižioju, bet jis tik nusijuokia, sušnypščia tildydamas mane.

Viena ranka peša man plaukus, kita stumia ant stalo, ir mano žodžiai išvirsta į raudą, aikčiojimą. Vėl ir vėl, ir vėl į stalą, ir tuomet bylos krisdamos kliudo nuotraukos rėmelį ir šis taip pat nukrinta, pažyra stiklai, ir man jau to per daug, bet negaliu jo sustabdyti, ir nenoriu stabdyti, bet stabdau, ir vėl, ir dar kartą, ne, nesustok, sustok, man skauda, nesustok, ir aš vaitoju, o jis baigia, stojasi, šluostosi, tvarkosi.

– Mes privalome tai baigti, Patrikai. – Aš nuslystu nuo stalo, užsitraukiu kelnaites ir pėdkelnes, tvarkingai nusismaukiu sijoną iki kelių. Jis užsisega kelnes, kemšasi į juosmenį marškinius. Aš mėginu susisegti palaidinę.

– Tu išplėšei sągą, – sakau, mano pirštai virpa.

– Esu tikras, kad prisisiūsi.

– Juk negaliu siūti dabar pat.

– Niekas nepastebės. Čia nieko nėra. Visi miega. Beveik trečia nakties.

Pasidairau po grindis, susirandu sągą. Įsispiriu į batelius, atsitrenkiu į stalą. Kambarys sukasi ratu, galvoje vėl kyla migla.

– Man jau gana. Daugiau nebegaliu ištvirti. – Tramdau besiveržiantį verksmą.

– Tu nuolat tai kartoji, – sako jis rengdamasis švarką.

– Dabar sakau rimtai, man to jau gana, – prapliūpstu raudoti.

Jis prieina artyn, suima delnais mano veidą.

– Elison, tu prisisprogusi. Pavargusi. Juk žinai, kad nenori nutraukti santykių. Kaip ir aš.

– Šįkart aš visiškai rimtai. – Atšlyju nuo jo, stengiuosi atrodyti pasitikinti.

– Pažiūrėsime. – Jis pasilenkia ir bučiuoja mane į kaktą. – Dabar jau eisiu. Pakalbėsime kitą savaitę.

Man nespėjus užginčyti, Patrikas išeina. Aš susmunku į fotelį kampe. Jeigu tik būčiau tiek neprisigėrusi... Švarko rankove braukiu nuo veido snarglius ir ašaras, kol pagaliau mano galva nusvyra ant peties ir aš panyru į užmarštį.

– Mamyte, mamyte, mamyte!

Aš užsimerkusi ir man šilta gulėti lovoje, ir kaip miela, kad Matilda atėjo pasisveikinti.

– Mamyte! Tu miegojai fotelyje. Kodėl miegojai fotelyje? Fotelis. Ne lova. Fotelis.

– Atsimerk, mamyte. Pasakyk „labas“ man ir tėveliui.

Irgi ne sapnas. Aš atsimerkiu ir vėl užsimerkiu.

– Per šviesu. Pernelyg šviesu. Išjunk šviesą.

– Kad nejungta, kvailute mamyte. Rytas.

Aš atsimerkiu. Kontora, mano darbo savaitės vieta, aplink pilna aplankų, teismų bylų, praėjusios nakties liekanų. Mano dukra neturėtų stovėti priešais mane, rankute atsirėmusi man į kelį. Turėtų gulėti namuose, apkamšyta lovoje, arba sėdėti prie stalo virtuvėje ir valgyti pusryčius. Bet ji čia. Ištiesiu ranką ir delnu užkloju jos plaštaką stengdamasi šiek tiek susivokti.

Sėdžiu susisukusi fotelio kamputyje, o tiesdamasi pajuntu, kad viena pėda nutirpusi. Pajudinu kojas ir raukauosi kraujui plūstant į galūnes. Tačiau ne tai skausmingiausia. Galvoje sproginėja praėjusios nakties blyksniai. Virš Matildos galvos

matau stalą ir, jai lenkiantis manęs apkabinti, regiu Patriko, maigančio mane, šešėlį. Apsiveju dukrą rankomis ir įtraukiu jos plaukų kvapą. Mano širdis aprimsta, bet tik truputį. Nėra dėl ko nerimauti. Tiesiog užmigau kontoroje šiek tiek padauginusi, ir viskas. Tik tiek tenutiko. Be to, nutraukiau santykius su Patriku. Viskas bus gerai. Galbūt.

Galop sukaupiu jėgų pažvelgti į Karlą. Jis rymo tarpduryje, nusivylimas kiekviename veido raumenuke, smarkiai išryškėjusios raukšlės nuo nosies link burnos. Vilki džinsus ir megztinį su gobtuvu, kaip visada, bet plaukų sidabras ir veido griežtumas daro jį dešimtmečiais vyresnį už mane.

Aš atsikrenkščiu, burna išdžiūvusi, ieškau žodžių, nubraukiančių visa tai.

– Grįžau iš klubo norėdama pasiimti naująją bylą, paskui truputį prisėdau ir nepastebėjau, kaip...

Karlas nesišypso.

– Taip ir maniau.

– Atleisk. Tikrai norėjau grįžti namo anksčiau.

– Liaukis, juk žinau, kokia tu. Nors šįkart išties tikėjaisi, kad elgsiesi kaip suaugusi.

– Atsiprašau, neketinau...

– Tikėjaisi tave čia rasti, todėl pamaniau, kad užeisime, pasiimsime tave ir parvesime namo.

Matilda ima klaidžioti po kabinetą. Man nesusivokus, kas vyksta, ji ropoja po stalą. Staiga rikteli ir lenda atgal, tiesiai prie manęs.

– Mamyte, žiūrėk! Mamyte, mano rankytė, man skauda ranką, skauda, skauda... – žodžiai susilieja su verksmu.

Karlas, nustūmęs mane, paima jos rankutę, nušluosto servetėle ir atkiša man. Ji kruvina.

– Kodėl ant grindų mėtosi stiklo šukės? – jo balsas įsitempęs, net ir guodžiant Matildą.

Aš lėtai pakylu, lendu po stalu ir sužvejoju nuotraukos rėmelius, naktį nustumtus nuo stalo. Iš jų pro suaižėjusį stiklą man šypsosi Matilda.

– Mano nuotrauka buvo ant grindų. Kodėl ji ant grindų? – ji verkia dar garsiau.

– Matyt, netyčia numečiau. Atleisk, meilute.

– Reikėtų būti atidesnei, – piktinasi Karlas.

– Nežinojau, kad ateisite.

Jis purto galvą.

– O kodėl gi neturėčiau teisės atsivesti Matildos į tavo kontorą? – Jis akimirkai nutyla. – Pagaliau ne čia esmė. Buvau priverstas ją čia atsivesti. Vakar vakare privalėjai būti namie. Kaip ir dera motinai.

Neturiu ką pasakyti. Surenku šukes, susuku į seną laikraštį ir išmetu į šiukšliadėžę. Pati Matildos nuotrauka nenukentėjo ir aš ją išimu iš sulūžusio rėmelio, atremiu į kompiuterio kampaną. Susikišu palaidinę į sijoną. Karlo veide įsiūtis, antakiai su-raukti, bet galop įniršis išvirsta į gilų liūdesį. Jaučiu, kaip man užveržia gerklę, kyla aštrus kaltės ir sąžinės graužaties jausmas, pakankamai stiprus rūgščiam pagirių prieskoniumi nuslopinti.

– Atsiprašau. Man taip išėjo netyčia.

Jis ilgai tyli, veide įsirėžęs nuovargis.

– Atrodai išsekęs. Atsiprašau, Karlai, – mekenu.

– Esu išsekęs. Taip ilgai laikiu tavęs naktimis nemiegodamas. Jau turėčiau įsisąmoninti, kad nėra ko tikėtis, kad grįši namo.

– Reikėjo paskambinti.

– Skambinau, bet tu neatsiliepei.

Sudilginta jo tono, išsitraukiu iš krepšio telefoną. Dvylika praleistų skambučių. Penkiolika žinučių. Perbraukusi ekraną, viską ištrinu. Per daug, per vėlai.

– Atleisk. Daugiau taip nedarysiu.

Jis giliai įkvepia.

– Nesiginčykime prie Tilės. Dabar tu čia. Mes kartu. – Jis prieina artyn ir uždeda delną man ant peties, aš atsargiai paliečiu jo ranką, bet jis suspaudžia gniaužtą ir purto mane. – Laikas namo.

Tuomet jis pastebi mano telefoną. Paėmęs apžiūri įskilimą.

– Na jau, Elison. Vos prieš kelis mėnesius jį pataisei, – atsidūsta. – Atrodo, kad man vėl teks už tave tuo pasirūpinti.

Aš nesiginčiju, nuolankiai seku paskui jį iš pastato.

Sparčiai nužingsniuojame iki Arčvėjaus, mašinos ir autobusai rieda tuščiomis gatvėmis. Atremiu galvą į lango stiklą nužiūrindama vakarykščios nakties miesto palikimą. Popieriai nuo mėšainių, buteliai, kur ne kur slenka šiukšliavežės braukdamos šepčiais, naikindamos penktadienio vakaro pėdsakus.

Gręjs Ino* kelias. Ketinė tvorelė užstoja vaizdą į plačią veją. Rouzberio aveniu, „Sedlerio Šuliniai“** – į galvą šauna seniai skaitytos knygos pavadinimas. „Nėra kastanječių Šuliniuose“, „Veronika Šuliniuose“. Kokia gi trečioji? A, taip. „Kaukių balius Šuliniuose“***. Žinau viską apie tai, apie kaukes, susidvejinimą. Suspaudžiu kumščius, krumpliai pabąla. Stengiuosi negalvoti, kaip Patrikas praleido likusią nakties dalį. Ar jis patikėjo, kai sakiau, kad viskas baigta? Ar jis ėjo namo, ar grįžo į klubą

* Grey's Inn – viena iš keturių Londono juridinių korporacijų, rengiančių Anglijos ir Velso baristerius (kitos trys – Inner Temple, Middle Temple, Lincoln's Inn).

** „Sadler's Wells“ – teatro ir meno centras Londone.

*** Autorė Lorna Hill.

ieškotis man pamainos? Atitraukęs ranką nuo vairo, Karlas pasiekia manąją.

– Atrodai įsitempusi. Netrukus būsime namie.

– Tiesiog labai apgailėstauju, Karlai. Ir esu pavargusi. Mes visi pavargę, žinau.

Pasitraukiu nuo jo toliau stengdamasi nustumti kaltę ir spoksau pro langą. Dabar pravažiuojame Eindžėlą*, Aukštutinės gatvės restoranus, taip gražiai prasidedančius ir liūdnai pasibaigiančius „Vederspūnu“** ties Haiberio žiedine sankryža. Kabantys krepšiai su gėlynais, menkstantys išilgai Holovėjaus kelio, įvairaus plauko studentų lindynės virš kario restoranėlių ir savotiškos lateksinių drabužių krautuvės, pataikaujančios skoniams, kuriems Patrikas aiškiai prijaučia.

– Ar gerai praėjo bylos nagrinėjimas? – klausia Karlas nutraukdamas tylą mums pradėjus važiuoti įkalnėn namų link. Nustembu, jo balso tonas draugiškesnis nei prieš tai. Galbūt jis nustojo pykti?

– Bylos nagrinėjimas?

– Tas, kuris vyko visą savaitę – plėšimas.

– Aš jį numarinau pusiaukelėje... – mano žodžiai atsklinda iš labai toli, tarsi pro kelis metrus vandens; galva sunki, sklidina vandens.

– Taigi, kitą savaitę esi laisva? Būtų gražu praleisti truputį laiko su Tile.

Jau nebe panirusi po vandeniu. Ūmai iškylu į paviršių, springstu ir gaudau orą. Jis vis dar piktas.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Pastaruuju metu buvai labai užsiėmusi.

* „The Angel“ – madingas pramogų centras.

** „Weatherspoon’s“ – barų tinklas.

- Juk žinai, kaip man tai svarbu. Mums. Prašau, nepradėk.
- Aš nieko nepradedu, Elison. Tik sakau, kad būtų gražu.

Tik tiek.

Eismas lėtėja Holovėjaus įkalnėje ir ties posūkiu prieš Arčvėjų. Namai. Ten, kur širdis. Įkišu ranką į kišenę patikrinti, ar mano telefonas vis dar ten, bet susivaldau nedirstelėjusi, ar Patrikas neparašęs žinutės. Išlipu iš mašinos ir atsisuku į Matildą, mano veide – šilta šypsena. Einant į namą, ji įsikimba man į ranką.

Prausiuosi po dušu, gramdau nuo savęs visus Patriko pėdsakus. Stengiuosi negalvoti apie savo galvą, įremtą į rašomąjį stalą, apie jį, energingai judantį ant manęs, apie spaudimą kietoms briaunoms režiantis į visus mano minkštumus. Valgau sumuštinį su šonine, kurį Karlas palieka aušti ant virtuvės darbastalio, sutelkusi dėmesį į garsus, aidinčius iš sodo Matildai ten žaidžiant, spardant lapus, lakstant po pievelę, pirmyn atgal, pirmyn atgal. Ji lyg švytuoklė, siūbuojanti tarp šios realybės ir tos kitos, kuri man vis dar nerašo, kad ir kaip griežtai aš sau drausčiau tikrinti žinutes. Imuosi versti žmogžudystės bylos santrauką, paskui užverčiu. Beveik neišmanoma atsispirti pagundai joje pasislėpti, trauktis už pareiškimo ir apibendrinimo, užuot atsigrėžus į savo pačios gyvenimo tikrovę ir tai, kaip jį jaukiu, kaip liūdiniu Karlą ir Tilę. Ir suprantu, kad jeigu dabar dirbsiu, viską dar labiau sujauksiu. Vėliau.

Draugai ateis priešpiečių; Karlas ruošia maistą – nieko ypatingo, tik tai, kas patinka tiems žmonėms, jo pažįstamiems nuo universiteto laikų. Avies kumpis, čirškantis orkaitėje, ore tvyrantis rozmarinų kvapas. Virtuvė švariai iššveista – kaip rėmas, laukiantis paveikslo. Karlas jau padengė stalą, kietai

sulankstytos servetėlės ant duoninių lėkštučių, besiremiančių į peilius ir šakutes. Nuo rašomosios lentos virtuvės kampe švariai nutrintas savaitinės veiklos planas – jokios litanijos apie plaukiojimą baseine, apsipirkinėjimą, Karlo vyrų grupės susitikimų tvarkaraštį – likęs tik šūkis „Šlovė savaitgaliui!“, kruopščiai Matildos išraitytas, iliustruotas dviem žmogeliukais lyg iš degtukų, vienu mažu ir vienu dideliu.

Virtuvinės komodos nukraustytos, spintelių durelės uždarytos, įvairiausi balti paviršiai bado man akis. Aš stengiuosi gražiai sudėlioti Karlo į vazą pamerktų baltų lelijų puokštę, ir stalias apibyra riebiomis geltonomis žiedadulkėmis. Nubraukiu jas rankove ir skubiai pasišalinu.

Susirandu sode Matildą, besigėrinčią voratinkliu, dengiančiu juodųjų serbentų krūmą, ir šakelių raizgalyne bugienyje, aiškiai, paukščio lizdu, *mamyte, jis matosi. Gal ten gyvena liepsnelė?* Galbūt.

– Mamyte, mums reikia ko nors palesinti paukštelių.

– Gerai, meilute. Eime nupirkti žemės riešutų.

– Tik ne žemės riešutų. Mums pasakojo mokykloje. Paukšteliai mėgsta lašinius, prismaigstytus visokių dalykelių.

– Skamba pasibjaurėtinai. Kokių dalykelių?

– Nežinau, gal sėklyčių, gal sliekų?

– Pasiklauskime tėvelio, meilute. Gal jis žinos. Arba galime kur nors pasiskaityti.

Karlas mus kviečia vidun. Svečiai atvyko, ir jis traukia avieną iš orkaitės. Pasizavėjusi ja, einu prie šaldytuvo išrinkti gėrimų, abu savaiame panyrame į įprastus vaidmenis, kai pas mus svečiuojasi Deivas su Luiza. Savaitgaliais mes kartu valgome priešpiečius dar nuo tada, kai neturėjome vaikų, sėdime prie stalo iki sutemstant, gerdami butelį po butelio, kimšdami Karlo

pagamintus valgius. Aš duodu apelsinų sulčių stiklinę draugų dukrai Florai ir atkemšu vyną.

– Deivas vairuoja. O štai aš truputį išgersiu, – Luiza ištiesia ranką į mano ką tik pripiltą taurę.

– Ar tu gersi, Elison? – Karlas į dubenį įberia traškių bulvyčių, deda avieną, pridengtą folija.

– Taip. Kodėl gi ne? Juk šeštadienis.

– Tiesiog pagalvojau, kad po vakarykščios nakties...

– Ką po vakarykščios nakties? – neleidžiu jam baigti sakinio.

– Gal tau jau užteko? Tiesiog pagalvojau... Tiek to, neimk į galvą.

– Neimu. – Įsipilu daugiau nei ketinau, „Sauvignon Blanc“ liejasi per taurės kraštus.

Luiza smalsiai krypteli galvą į šoną.

– Kas nutiko vakar naktį?

Aš žiūriu jai į veidą tikėdamasi tik įsivaizduojanti įtampą jos balse.

– Nieko, buvo penktadienis. Supranti...

– Mamytė taip pavargo, kad užmigo fotelyje savo kontoroje! Ryte mums teko eiti jos parsivesti. Tėvelis sakė, kad mums reikia ja rūpintis, – įsiterpia Matilda. Aš dengiuosi veidą delnais, trinu akis.

– Mamytė užmigo kontoroje? Matyt, išties labai pavargo. Kodėl judviem su Flora nepaskanavus šių traškių bulvyčių? Žinau, kad ji alkana, – sako Luiza brukdama dubenį Matildai į rankas ir lydėdama mergaites prie durų.

Taip, pavargusi, ir tiek. Pavargusi kaip šuo.

– Taigi, galiausiai jie tau davė žmogžudystę? Puiki naujiena. Matyt, būsi padariusi milžinišką paslaugą tam savo klerkui, kad taip pavyko, – nusišiepia Deivas.

– Viskas pelnyta sunkiu darbu, Deivai. Esu tikra, kad ji tai užsitarnavo. – Luiza piktai pažvelgia į jį, kelia taurę sveikindama mane.

– Apie ką byla? Daugybė kraujo ir išvirtusių vidurių? Nagi, klok visas pikantiškas smulkmenas.

– Deivai, ne prie vaikų... – nutraukia ją Luiza.

– Tiesą sakant, dar neturėjau progos pasidomėti detalėmis. Ketinu pradėti rytoj, pasistengsiu susivokti, apie ką visa tai. – Pakelium taurę į Luizos sveikatą ir užsivertusi išgeriu.

– Tikėjau, kad rytoj galėsime išsiruošti į dienos iškylą, – sako Karlas ištįsusiu veidu. – Tile, argi nesitarėme visi kur nors išvažiuoti?

– Taip, aš noriu į tą pilį su labirintu. Žadėjai, kad mes visi ten nuvažiuosime, tėveli. – Matilda patempia apatinę lūpą, nujausdama, kad pramoga nuplauks.

– Gaila, kad pirmiau nepasidomėjai, ką aš veiksiu... – sakau, bet tučiuojau praryju savo žodžius. Visuomet galiu padirbėti grįžusi namo, kai ji nueina miegoti. Būtų visai smagu. Ji laksytų po labirintą, o aš sekčiau iš paskos, mes eitume į dešinę, į kairę, vėl į dešinę, kol susivoktume pasiklydusios, kviestumės pagalbos visą laiką kvatodamos. – Žinoma, kad važiuosime į pilį, meilute. – Kuo daugiau vaidinsime laimingą šeimą, tuo greičiau taip ir bus.

Deivo darbas. Lu darbas. Karlo terapijos klientai – jokių pavardžių, tik neaiškios naujų savaitinių į seksą įjunkusių vyrų sutikimų detalės, verčiančios Deivą su Luiza nervingai juoktis.

Aš klausausi viena ausimi – pati darbe per dažnai susiduriu su lytinio pobūdžio bylomis, kad mane tai domintų. Daugiau jokių šnekų apie manąją žmogžudystę. Laikydama taurę už kojelės, aš nugeriu gurkšni, dar vieną, tikėdamasi paskandinti nerimastingus balsus, šnabždančius man į ausį apie bylos nagrinėjimą ir kaip ilgai teks jam ruoštis.

– Gal paleiskime karaokę? – pasiūlau.

– Paragaukite sūrio. Nupirkau portveino. – Karlas, pavyzdingas šeimininkas. Jis sužiūri namus geriau, nei aš kada nors įstengčiau.

– Bri? – siūlau aš pjaudama gabalą.

– Elison, žiūrėk, ką padarei. Tu nupjovei plutelę, – sako Karlas.

Aš žiūriu į bri, tuomet į gabalą, prilipusį prie peilio. Man užspaudžia gerklę, ir aš dedu sūrį atgal ant lentelės sustumdama jį krūvon. Girdžiu, kaip Karlas atsidūsta, bet esu pernelyg išsvargusi, kad ką nors daryčiau.

– Ne, rimtai, ar kas nors nori karaokės? – Dainavimas praskaidrintų nuotaiką. Aš renkuosi Adelę*.

– Mums netrukus reikės eiti. Ar nėra šiek tiek per anksti karaokei? – sako Deivas.

– Viešpatie, tu visada toks praktiškas. Tuomet eikite. O aš viena pati padainuosiu.

– Neįsižeisk, jau beveik septynios. Mes ir taip užsisėdėjome, – sako Luiza.

Beveik septynios? *Tikrai* vėlu. Ir vėl nepastebimai praslinko laikas. Neprisimenu nė pusės mūsų pokalbių. Aš pakylu nuo kėdės, įkišu nosį į taurės vidų. Susivertus turinį į burną, pro

* Adele Laurie Blue Adkins (gim. 1988) – anglų dainų autorė ir atlikėja.

lūpų kampučius ištrykšta dvi raudonos srovelės ir nulaša ant baltos palaidinės. Trenkiu taureę ant stalo ir piktai nužingsniuoju prie durų.

– Na, o dabar įsijungsiu karaokę. Nuobodžiaukite, jeigu norite. Juk prakeiktas savaitgalis.

Šįvakar esu puikios formos. Mergaitės žiūri iš baimingos pagarbos išpūtusios akis, kaip aš pataikau į visas aukštas „Vėtrų kalno“^{*} natas. Jos pakerėtos. Hitklifas^{**} tikrai būtų manimi sužavėtas. Aš sodriu balsu traukiu duetu su Adele, atiduodu pagarbą Princui^{***} bei mažytei raudonajai jo korvetei, o tuomet pasiekiu savo muzikinę viršūnę – „Yra šviesa, kuri niekada negęsta“^{****}. Kažkas kartą man sakė, kad dainuoju ją paslaptinai ir visuomet pavergiu publiką. Jokių „Mano kelias“^{*****}, tai mano kelias baigti šou nušluostant nosį net pačiam Morisėjui. Įmanoma. Išlaikau paskutinę natą kaip galėdama ilgiau ir išsekusi susmunku ant sofos. Beveik nustembu nesulaukusi audringų aplodismentų – taip aiškiai mintyse mačiau Karlą ir Deivą, ir Luizą godžiai klausančius ir besizavinčius mano dainavimu.

– ...kaip tu su tuo taikstaisi? – nuskamba aiškus Luizos balsas staiga stojusioje tyloje.

Tuomet šnypštimas nutilti. Negi jie kalbėjo apie mane? Juk nebuvo taip blogai... Atsiloišiu į kreminės odinės sofos atkalte

* „Wuthering Heights“ Kate Bush daina, sukurta to paties pavadinimo Emily Brontė romano (1847) motyvais.

** Heathcliff – pagrindinis minėto romano personažas.

*** Prince Rogers Nelson (1958–2016) amerikiečių dainų autorius ir atlikėjas. Viena populiarešnių dainų – „Little Red Corvette“.

**** „There Is a Light That Never Goes Out“ – anglų roko grupės „The Smiths“ daina, parašyta gitaristo Johnny Marro ir dainininko Steveno Patricko Morrissey.

***** „My Way“ – prancūzų dainų autorių Claude'o François (1938–1978) ir Jacques'o Revaux (gim. 1940) parašyta daina, kurią į anglų kalbą perrašė Paulas Anka (gim. 1941) ir 1969 m. išpopuliarino Frankas Sinatra (1915–1998).

ir užsimerkiu. Trinkteli durys ir aš pašoku, bet tik trumpam, paskui įsirausiu į pagalvėles ir kietai užsimerkiu.

Šiek tiek vėliau krūptelėjusi atsipeikėju. Namuose nesigirdi triukšmo. Nuėjusi į virtuvę, imuosi nuo stalo nešioti užsilikusias nešvarias lėkštes ir taures į kriauklę. Karlas naudojo gerąsias taures, sunkiąsias, atrodančias tvirtai, bet, vos joms susilietus, skilinėjančias. Nunešusi vieną glėbį, grįžtu kito.

Esu sutrikusi dėl to, kaip baigėsi vakaras; buvau tokia tikra, kad visi nori prie manęs prisijungti. Smegenų kertelėje tūno nuogaštavimas, kad aš kažkaip susimoviau, bet mintys miglotos, išvados iškreiptos. Anksčiau būdavo ne taip. Nešdama taures pro virtuvės duris, akimis pagaunu koridoriuje kabantį Šventyklos bažnyčios plakatą – Karlas man jį padovanojo išsyk, kai gavau nuomos sutartį*, ir aš džiaugiasi dėl tokio jo atidumo. Reikėtų būti jautresnei. Po atleidimo jis nebebuvo toks savimi pasitikintis, nors puikiai baigė psichoterapijos kursus ir dabar jo praktika, kad ir ne visu etatu, plečiasi. Jis niekuomet neketino tapti namų šeimininke.

– Nenešk jų šitaip. Juk sakiau, – prataria Karlas. Aš kone pašoku ir vos neišmetu taurių. Jos suskamba viena į kitą.

– Tik stengiuosi padėti.

– Nereikia. Eik pailsėti. Nepakenčiu, kai ką nors sudaužai.

Nėra prasmės ginčytis. Žvelgiu į jį pro kirpčiukus. Jo smilkinyje tvinkčioja vena, skruostai nuraudę. Spalva suteikia jaunumo, ir staiga prieš mane stojasi vaikinai, koks buvo kadaise, nors tik akimirka, tamsiais puriais plaukais, šypsantis primerktomis akimis. Įvaizdis nyksta kartu su plaukų linija, ir prieš mane stoja realybė: piktas penktą dešimtį peržengęs

* Tenancy (*angl.*) – „nuomos sutartis“, britų teisės sistemoje – baristerio pareigos kontoroje, pats baristeris vadinamas kontoros nuomininku.

vyras, žilstelėjęs, nepakančia veido išraiška. Tačiau vis dar užsiliieka menkas prisiminimas – į vyro kūną perkeltas vaikas, ir širdin plūsteli mažutė meilės bangelė.

– Eisiu paskaityti Matildai.

– Nenoriu, kad ją dirgintum.

– Nežadu jos dirginti. Tiesiog paskaitysiu pasaką. – Stengiuosi nekalbėti graudžiai. Bangelė atslūgo.

– Ji žino, kad tu girta. Jai tai nepatinka.

– Nesu jau tokia girta. Man viskas gerai.

– Gerai? Kai tiek užknisai mano draugus, kad jie susigėdę išėjo anksčiau laiko? Kai man teko širyt tave gramdyti nuo kontoros grindų?

– Aš sėdėjau fotelyje. Ir visai jau ne per anksti.

– Pati supranti, apie ką kalbu.

Suprantu. Nors ir nesuprantu.

– Manau, kad tai nesąžininga. Draugai ne dėl manęs išėjo. Aš juos kviečiau į karaokę.

– Jėzau, Elison... Net nežinau, nuo ko pradėti.

– Tai nesąžininga.

– Nerėk ant manęs. Nežadu su tavimi šnekėtis, kai tu šitokia.

– Žinau, kad užknisau tave, ir aš atsiprašau. Nors mums gi visada būdavo smagu kartu. Nesuvokiau, kad visi nuobodžiauja. Nesvarbu. Einu paskaityti Tilei. – Išeinu iš virtuvės Karlui nespėjęs nieko pasakyti.

Ji sėdi lovoje, skaito Klarisės Byn* knygutę. Šešerių metų, bet vis dar mano kūdikis. Apkabina mane ir sumurma:

– Labanakt, mamyte, myliu tave.

* „Clarice Bean“ – vaikiškų knygų serija, leidžiama nuo 1999 m., parašyta ir iliustruota anglų autorės Lauren Child (gim. 1965). Clarice Bean – pagrindinė veikėja ir pasakotoja.

– Aš irgi tave myliu, – sakau ir apkamšau gėlėmis marginta antklode.

Man ruošiantis išjungti šviesą, įeina Karlas ir akimirką mes priglundę stovime žiūrėdami į mūsų sukurtą kūdikį. Aš atsigręžiu į jį ir ištiesiu delnus, jis stabteli, lyg ir ketina juos suimti, bet tik atšlyja pats pusiau ištiesęs rankas, bet tvirtai į delnus suleistais pirštais.

– Išviriau tau arbatos. Palikau svetainėje.

– Ačiū.

Man nebaigus žodžio, jis dingsta, bet tai pradžia, menkiausias judesys. Galbūt jis pamažu iriasi link manęs. Nors suprantu – tai daugiau, nei esu verta tikėtis. Vos prieš dvidešimt keturias valandas aš pasižadėjau išgerti tik vieną taurę ir eiti namo. Akimirką pajuntu gilią neveltį. Nesugebu apsiriboti tik viena taure, neįstengiu grįžti namo pas šeimą, kaip derėtų. Ilgokai spoksau į tuštumą vidurius graužiant sąžinei, bet paskui jos nusipurtau. Išgeriu arbatą ir, išsekinta jausmų bei nuovargio, guluosi į lovą. Savaitė buvo ilga. Aš užmiegu užliūliuota tylaus vandens teškenimo ir tarškesio Karlui plaunant indus. Bent jau pasisiūliau padėti.